

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

140/2024

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές Χριστόδουλο Κυρτσίδα, Πρόεδρο Εφετών, Δημοσθένη Βλάχο και Μαρία Κατέχη-Εισηγήτρια, Εφέτες και από τη Γραμματέα Δέσποινα Μαυροειδή.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 22^α Σεπτεμβρίου 2023, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Του εκκαλούντος : Θωμά – Δημήτριου Σπανού του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, 5^ο χλμ λεωφόρου Ρόδου-Λίνδου, με ΑΦΜ 027637336 ΔΟΥ Ρόδου, ο οποίος εμφανίστηκε στο ακροατήριο με τον πληρεξούσιό του δικηγόρο Αναστάσιο Μπακαλούμα (ΑΜ ΔΣ Ρόδου 513), που διορίστηκε δυνάμει της υπ' αριθμ. 17/2021 πράξης της Προεδρεύουσας Εφέτη Δωδεκανήσου.

Του εφεσιβλήτου : Ιωάννη Μανουσέλη του Κωνσταντίνου, κατοίκου Ρόδου, οδός Μάρκου Μπότσαρη αρ. 42, με ΑΦΜ 031951139 Ρόδου, τον οποίο εκπροσώπησε στο ακροατήριο ο πληρεξούσιός του δικηγόρος Φώτιος Ρωμαίος (ΑΜ ΔΣ Ρόδου 583).

Ο εκκαλών ζήτησε να γίνει δεκτή η από 8/10/2019 αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 234/11-10-2019. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 26/2021 απόφασή του, με την οποία η αγωγή έγινε εν μέρει δεκτή.

Ήδη, ο εκκαλών, με την από 19/9/2022 έφεσή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 191/19-9-2022 και ακολούθως προσδιορίστηκε προς συζήτηση από τη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου (255/2022) για τη δικάσιμο της 9^{ης}/12/2022, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 17^{ης}/3/2023, κατ'

αυτήν για τη δικάσιμο της 7^{ης}/4/2023 και κατ' αυτήν για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο, προσβάλλει την απόφαση αυτή.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων κατέθεσαν προτάσεις και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη από 19/9/2022 (αρ. κατ. 191/19-9-2022) έφεση του εν μέρει ηττηθέντος εκκαλούντος κατά της υπ' αριθμ. 26/2021 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, ερήμην του εναγομένου και ήδη εφεσιβλήτου, αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρο 19 περ. α' ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 4 παρ. 2 ν. 3994/2011) και έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως (άρθρα 511, 513 παρ. 1, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 2 σε συνδυασμό με άρθρα 144επ. και 520 ΚΠολΔ) και συνεπώς παραδεκτώς (άρθρο 532 ΚΠολΔ), καθόσον : α) από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει δεν παρήλθε η προβλεπόμενη στη διάταξη του άρθρου 518 παρ. 2 ΚΠολΔ καταχρηστική προθεσμία των δύο (2) ετών από τη δημοσίευση της προσβαλλόμενης απόφασης (3/2/2021) και β) σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 8 παρ. 1 και 9 ν. 3226/2004 ο εκκαλών απαλλάσσεται από την κατάθεση του παραβόλου της έφεσης. Πρέπει επομένως να γίνει τυπικά δεκτή (532 ΚΠολΔ) και να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, ήτοι ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, μέσα στα όρια που καθορίζονται από αυτήν (άρθρα 522 και 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), κατά την ίδια, ως πρωτοδίκως, τακτική διαδικασία.

Από τις διατάξεις των άρθρων 112 παρ. 2, 118 εδ. 4 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ σαφώς συνάγεται ότι το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να περιέχει με ποινή απαραδέκτου, σαφή έκθεση των γεγονότων, τα οποία θεμελιώνουν κατά νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς και ορισμένο αίτημα. Καθιερώνεται έτσι ως ουσιώδες και απαραίτητο στοιχείο της αγωγής η ιστορική βάση, δηλαδή η ευκρινής έκθεση όλων των πραγματικών γεγονότων, όσων κατά νόμο είναι αναγκαία του αξιούμενου δικαιώματος. Όταν στο

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

δικόγραφο της αγωγής δεν περιέχονται όλα τα πιο πάνω γεγονότα ή όταν αυτά περιέχονται ασαφώς ή ελλιπώς, τότε η έλλειψη αυτή καθιστά μη νομότυπη την άσκηση της αγωγής και γι' αυτό αυτή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας. Η αοριστία δεν μπορεί να συμπληρωθεί ούτε με τις προτάσεις ούτε με την παραπομπή σε άλλα έγγραφα ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων. Το απαράδεκτο ερευνάται κατ' ένσταση, αλλά και αυτεπαγγέλτως από το δικαστή, γιατί ανάγεται στην προδικασία, η οποία αφορά στη δημόσια τάξη (ΑΠ 367/2020, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1073/1993 ΕΛΛΔνη 35. 1582, ΑΠ 1408/1983 ΝοΒ 32. 1343). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ που ορίζει ότι, όποιος ζημιώνει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 299, 330 και 932 του ίδιου κώδικα, συνάγεται ότι προϋποθέσεις της ευθύνης για αποζημίωση από αδικοπραξία, αλλά και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, που αποτελεί μη περιουσιακή ζημία, είναι : α) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη), β) παράνομος χαρακτήρας της πράξης ή παράλειψης, γ) υπαιτιότητα, που περιλαμβάνει το δόλο και την αμέλεια, η οποία υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές (άρθρο 330 εδ. β' ΑΚ), δ) επέλευση ζημίας και ε) πρόσφορος αιτιώδης συνάφεια μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς και αποτελέσματος, δηλαδή της ζημίας (ΑΠ 81/2013, ΑΠ 114/2012, ΑΠ 541/2012). Ειδικότερα, αδικοπρακτική είναι κάθε προσβολή στα δικαιώματα ή συμφέροντα τρίτου που προστατεύονται από το νόμο, όταν γίνεται χωρίς να υπάρχει δικαίωμα, από δόλο ή από αμέλεια, η συμπεριφορά δε αυτή είναι με βάση αντικειμενικά κριτήρια και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ικανή να επιφέρει το επιζήμιο αποτέλεσμα, επέφερε δε πράγματι τούτο στη συγκεκριμένη περίπτωση και για την πληρότητα του δικογράφου της αγωγής για αποζημίωση, καθώς και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από αδικοπραξία, πρέπει να αναφέρονται τα περιστατικά εκείνα που συνιστούν την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, να προσδιορίζεται η ζημία περιουσιακή ή μη (ηθική βλάβη) και να αναφέρεται η αιτιώδης συνάφεια της πράξης ή παράλειψης του εναγομένου και της περιουσιακής ζημίας ή της ηθικής βλάβης (ΑΠ 803/2019 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 387/2016). Μόνη η αθέτηση προϋφιστάμενης ενοχής είναι μεν πράξη παράνομη, δεν συνιστά όμως και αδικοπραξία κατά την έννοια των άρθρων 914επ. ΑΚ. Είναι δυνατό, ωστόσο, μία ζημιογόνος ενέργεια, πράξη ή παράλειψη, με την οποία παραβιάζεται η σύμβαση, να θεμελιώνει

συγχρόνως και ευθύνη από αδικοπραξία. Αυτό συμβαίνει όταν η ενέργεια αυτή καθεαυτή και χωρίς την προϋπάρχουσα συμβατική σχέση θα ήταν παράνομη, ως αντίθετη στο γενικό καθήκον, που επιβάλλει η διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, να μην προκαλεί κανέναν υπαίτια ζημία σε άλλον (ΕφΑθ 2201/2019 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 3258/2018 ΝοΒ 2018.1677). Σε περίπτωση αδικοπραξίας αποκαθίσταται καταρχήν ολόκληρη η ζημία, δηλαδή τόσο η θετική όσο και η αποθετική (διαφυγόν κέρδος). Θετική ζημία είναι η μείωση της υπάρχουσας περιουσίας, που μπορεί να συνίσταται σε μείωση του ενεργητικού ή σε αύξηση του παθητικού (Απ.Γεωργιάδης, ΣΕΑΚ, άρθρο 914, αρ. 45), ενώ διαφυγόν κέρδος, κατά το άρθρο 298 ΑΚ, λογίζεται εκείνο που προσδοκά κανείς με πιθανότητα, σύμφωνα με τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις και ιδίως τα προπαρασκευαστικά μέτρα που έχουν ληφθεί. Από τη διάταξη αυτή (298 ΑΚ), σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 118 εδ. 4 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι για την πληρότητα της αγωγής, με την οποία ζητείται η επιδίκαση διαφυγόντος κέρδους, πρέπει να εκτίθενται σαφώς σε αυτή τα περιστατικά που προσδιορίζουν την προσδοκία του αντίστοιχου κέρδους με βάση την, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, πιθανότητα, καθώς και οι ειδικές περιστάσεις και τα ληφθέντα προπαρασκευαστικά μέτρα. Δεν αρκεί δηλαδή να αναφέρονται αφηρημένα στο δικόγραφο της αγωγής οι σχετικές με τον προσδιορισμό του διαφυγόντος κέρδους εκφράσεις του νόμου, ούτε το συνολικώς φερόμενο ως διαφυγόν κέρδος, αλλά απαιτείται η εξειδικευμένη και λεπτομερής, κατά περίπτωση, μνεία των συγκεκριμένων περιστατικών, περιστάσεων και μέτρων, που καθιστούσαν πιθανό το κέρδος ως προς τα επί μέρους κονδύλια, καθώς και ιδιαίτερη επίκληση των κονδυλίων αυτών, ώστε να μπορεί να διαταχθεί απόδειξη (ΟΛΑΠ 20/1992, ΑΠ 752/2018, ΑΠ 529/2017, ΑΠ 730/2015, ΑΠ 1678/2014, ΑΠ 1138/2014). Διαφορετικά η αγωγή είναι αόριστη. Η αοριστία αυτή δεν μπορεί να θεραπευτεί ούτε με τις προτάσεις ούτε με παραπομπή στο περιεχόμενο άλλου εγγράφου ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων, διότι αυτό αντίκειται στις διατάξεις για την προδικασία του άρθρου 111 ΚΠολΔ, των οποίων η τήρηση ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο (ΑΠ 752/2018, ΑΠ 529/2017). Εξάλλου, κατά το άρθρο 932 ΑΚ, αποκαθίσταται και η ενδεχομένως επελθούσα ηθική βλάβη, που από τη φύση της φαίνεται να προσήκει κυρίως σε φυσικά πρόσωπα. Δεν αποκλείεται, όμως, να είναι δικαιούχοι χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης και νομικά πρόσωπα, γιατί και αυτά είναι φορείς εννόμων

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

αγαθών, εφόσον βέβαια επικαλεστούν και αποδείξουν μία συγκεκριμένη βλάβη, που έχει υλική υπόσταση. Έτσι, αποκατάσταση της ηθικής βλάβης μπορούν να ζητήσουν και οι εταιρίες με νομική προσωπικότητα, αν με την αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική τους πίστη, η επαγγελματική τους υπόληψη και γενικά το εμπορικό τους μέλλον ή η φήμη τους (ΟΛΑΠ 2/2008, ΑΠ 1048/2020, ΑΠ 932/2019, ΑΠ 730/2015, ΑΠ 382/2011). Σκοπός της διάταξης του άρθρου 932 ΑΚ είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγορία, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημίωσης για ηθική βλάβη, η οποία άλλωστε δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Με βάση το σκοπό αυτό αντλούνται, στη συνέχεια, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του "ευλόγου", εκείνα τα κριτήρια που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια κριτήρια είναι, κυρίως, το είδος και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η έκταση της βλάβης, οι όλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στο βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του θύματος, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος. Τα κριτήρια αυτά πρέπει να οδηγούν το Δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του, όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις, αλλά κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφάρμοζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκείμενων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του Αστικού Κώδικα. Η κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης, αποφασίζεται, καταρχήν αναιρετικώς ανέλεγκτα, με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται, όμως, σε κάθε περίπτωση, να τηρείται κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ. 1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος), με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου δεν πρέπει να υπερβαίνει τα

όρια, όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο, όπως αποτυπώνονται στη συνήθη πρακτική των δικαστηρίων. Και τούτο, διότι μία απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο, κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου και στη δεύτερη (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας του, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ ιδιωτών πρέπει, όπως προαναφέρθηκε, να τηρεί μία δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του "ευλόγου" και συνακόλουθα, το "εύλογο" εμπεριέχεται αναγκαίως στο "ανάλογο". Άλλωστε, την αρχή αυτή, υπό την προεκτεθείσα έννοια, εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μία ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του (ΟΛΑΠ 9/2015, ΑΠ 5/2024). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 57 ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον, αξίωση δε αποζημίωσης σύμφωνα με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες δεν αποκλείεται, ύστερα από αίτηση του προσβληθέντος, όπως και της ικανοποίησης της ηθικής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 59 ΑΚ, κατά το οποίο «στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων άρθρων το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη του το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί...». Με τις διατάξεις των άρθρων 57 και 59 ΑΚ προστατεύεται η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος, αποτελεί δε η προσωπικότητα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά επιμέρους εκδηλώσεις-εκφάνσεις (πλευρές) του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας σε σχέση με

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας της προσωπικότητας. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή και η υπόληψη κάθε ανθρώπου, είναι δε τιμή η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την ηθική αξία που έχει λόγω της συμμόρφωσής του με τις νομικές και ηθικές του υποχρεώσεις, ενώ υπόληψη είναι η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική του αξία, συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων του για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματός του. Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων είναι :

α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας, με πράξη ή παράλειψη άλλου, που διαταράσσει μία ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου, κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη, που συμβαίνει όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα το οποίο, όμως, είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης είτε ασκείται καταχρηστικά, κατά την έννοια των άρθρων 281 ΑΚ και 25 παρ. 3 του Συντάγματος και γ) πταίσμα του προσβολέα, όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (ΟΛΑΠ 2/2008), αφού ο νόμος καθιερώνει αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος μόνο ως προς την αξίωση άρσης της προσβολής και παράλειψής της στο μέλλον, ενώ για την αξίωση χρηματικής, λόγω ηθικής βλάβης, ικανοποίησης απαιτεί και το στοιχείο της υπαιτιότητας (ΑΠ 149/2020). Παράνομη προσβολή της προσωπικότητας μπορεί να προέλθει και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως η ψευδής καταμήνυση (άρθρο 229 ΠΚ), η ψευδορκία μάρτυρα ή η ψευδής ανώμοτη κατάθεση (άρθρα 224 και 225 ΠΚ), όπως και όταν το άτομο προσβάλλεται στην τιμή και στην υπόληψή του με εξυβριστικές εκδηλώσεις ή με ισχυρισμούς δυσφημιστικούς ή πολύ περισσότερο συκοφαντικούς κατά την έννοια των άρθρων 361-363 ΠΚ (ΑΠ 611/2019), αλλά και όταν το άτομο προσβάλλεται στη σωματική του ακεραιότητα και την υγεία του ή στην προσωπική του ελευθερία (ΕφΑιγ 24/2020 ΝΟΜΟΣ). Έτσι, στην αγωγή με την οποία ζητείται η επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθική βλάβης, την οποία ο ενάγων υπέστη από τη μείωση της προσωπικότητάς του, απαιτείται και αρκεί να αναφέρεται το είδος της προσβολής, η παράνομη πράξη που την προκάλεσε, ο αιτιώδης σύνδεσμος της με αυτή, καθώς και ότι ο προσβάλλων τελούσε σε υπαιτιότητα. Εξάλλου, σε

περίπτωση παράνομης από πρόθεση προσβολής της προσωπικότητας, αν η προσβολή επήλθε με περισσότερες πράξεις ενός ή περισσότερων προσώπων, οι οποίες όμως, ενόψει των περιστάσεων, εμφανίζουν ενότητα, δηλαδή πρόκειται για το αυτό βιοτικό συμβάν, οφείλεται ως χρηματική ικανοποίηση του παθόντος μία παροχή και επομένως ενιαίο ποσό, το οποίο αυτός μπορεί, κατ' επιλογήν του, να ζητήσει με αγωγή διαιρετώως ή εις ολόκληρον από τον καθένα από τους αντιδίκους του, αφού τότε είναι αντίστοιχα ενιαία και η βλάβη που αυτός υπέστη και την οποία αποσκοπεί να καλύψει η χρηματική ικανοποίησή του στο πλαίσιο ενός και του αυτού συμφέροντός του. Στην περίπτωση αυτή, για τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης που θα επιδικαστεί, θα ληφθεί ασφαλώς υπόψη και ο εξακολουθητικός χαρακτήρας της γενόμενης προσβολής, έτσι ώστε η χρηματική ικανοποίηση να ανταποκρίνεται στην ένταση και στην απαξία της προσβολής (ΑΠ 865/2020, ΑΠ 1854/2017, ΑΠ 1095/2009, ΑΠ 518/2008). Περαιτέρω, ως προς τις αξιώσεις που κατά τα ανωτέρω γεννώνται από την προσβολή της προσωπικότητας, γίνεται δεκτό ότι ως άρση της προσβολής νοείται ο άμεσος παραμερισμός της πράξης που συνιστά την προσβολή, ώστε να επανέλθει η προηγούμενη κατάσταση. Η άρση επομένως προϋποθέτει ότι η πράξη της προσβολής είναι παρούσα και ενεργή. Αν η πράξη έχει συντελεστεί και παραμένουν τα αποτελέσματα της προσβολής, δεν νοείται άρση της προσβολής με την έννοια του άρθρου 57 ΑΚ, αλλά γεννώνται αξιώσεις με αποκαταστατικό χαρακτήρα (ικανοποίηση ηθικής βλάβης, αποζημίωση) [ΕφΑθ 476/2019 ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 431/2000 Αρμ. 2001. 457]. Τα μέσα για την άρση της προσβολής εξαρτώνται από το είδος της προσβολής και το αγαθό που προσβάλλεται και μπορούν να καθορίζονται από το δικαστήριο, με την εκτέλεση να γίνεται κατά τις διατάξεις των άρθρων 945 και 946 ΑΚ. Η αξίωση παράλειψης στο μέλλον αναφέρεται σε μελλοντική προσβολή, δηλαδή συνιστά προληπτικό μέτρο και προϋποθέτει απειλούμενη προσβολή. Η απόφαση που διατάσσει την παράλειψη της προσβολής εκτελείται σύμφωνα με όσα ορίζει το άρθρο 947 ΚΠολΔ. Αναφορικά δε με τις αξιώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 59 του ίδιου Κώδικα επισημαίνεται ότι εκεί δεν γίνεται λόγος αποκλειστικά για χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Είναι αποδεκτά και άλλα μέσα που έχουν τη δύναμη να εξαλείψουν την ηθική βλάβη αυτού που προσβλήθηκε. Ως τέτοια μέσα νοούνται η αίτηση συγγνώμης, η ανάκληση πραγματικών ισχυρισμών, η επανόρθωση ανακριβούς δημοσιεύματος ή η δημοσίευση απάντησης σε αυτό, η

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

δημοσίευση δικαστικής απόφασης στον τύπο κλπ.. Το δικαστήριο μπορεί να επιβάλει έναν ή περισσότερους τρόπους ικανοποίησης σωρευτικά, π.χ. δημοσίευση διάψευσης και χρηματική ικανοποίηση (Απ.Γεωργιάδης, ΣΕΑΚ, άρθρο 57 αρ. 36-38 και άρθρο 59 αρ. 24 και 26, με εκεί περαιτέρω παραπομπές). Τέλος, κατά το άρθρο 68 ΚΠολΔ δικαστική προστασία έχει δικαίωμα να ζητήσει όποιος έχει άμεσο έννομο συμφέρον. Για τη νομιμοποίηση, ήτοι την εξουσία προς διεξαγωγή συγκεκριμένης δίκης, αρκεί καταρχήν ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι αυτός και ο εναγόμενος είναι τα υποκείμενα της ένδικης ουσιαστικής έννομης σχέσης, ότι δηλαδή ο ίδιος είναι φορέας του ασκούμενου επίδικου δικαιώματος και ο εναγόμενος της επίδικης υποχρέωσης. Ποια πρόσωπα είναι φορείς συγκεκριμένων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων ορίζεται από το ουσιαστικό δίκαιο που επιτρέπει την άσκηση της αγωγής (ΟΛΑΠ 18/2005, ΑΠ 380/2017, ΑΠ 1928/2008). Το υποκείμενο που εμφανίζεται κατά το ουσιαστικό δίκαιο ως δικαιούχος νομιμοποιείται ενεργητικά στην άσκηση του συγκεκριμένου ενδίκου βοηθήματος, ενώ ο φερόμενος από το ουσιαστικό δίκαιο ως υπόχρεος νομιμοποιείται παθητικά στη θέση του εναγομένου. Δεν είναι ωστόσο κρίσιμο στοιχείο, αν ο ενάγων είναι και πράγματι δικαιούχος, ο δε εναγόμενος πράγματι υπόχρεος της επίδικης αξίωσης. Για τη θεμελίωση της κατά κανόνα νομιμοποίησης αρκεί ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι ο ίδιος είναι φορέας του επίδικου δικαιώματος και ο εναγόμενος της αντίστοιχης υποχρέωσης (ΑΠ 351/1979, ΕφΑθ 221/2019, ΕφΘεσ 1221/2017 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 3895/1998, ΑρχΝ 1999. 427). Αν στην αίτηση δικαστικής προστασίας δεν εκτίθενται στοιχεία ενεργητικής και παθητικής νομιμοποίησης, πράγμα που εξετάζεται και αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, τότε αυτή απορρίπτεται, ως απαράδεκτη για έλλειψη διαδικαστικής προϋπόθεσης της δίκης, πλην όμως στην περίπτωση που εκτίθενται και δεν αποδεικνύονται τα θεμελιωτικά της νομιμοποίησης περιστατικά, η αίτηση δικαστικής προστασίας απορρίπτεται ως κατ' ουσίαν αβάσιμη (ΑΠ 351/1979, ΕφΠειρ 267/2015 ΝΟΜΟΣ). Η αμφισβήτηση, δε, της ύπαρξης νομιμοποίησης δεν συνιστά ένσταση, αλλά άρνηση της αγωγής του ενάγοντος (ΑΠ 871/2003, ΕφΘεσ 1221/2017 ό.π.).

Ο ενάγων και ήδη εκκαλών άσκησε την από 8/10/2019 (αρ. κατ. 234/2019) αγωγή του ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου σε βάρος του εναγομένου και ήδη εφεσιβλήτου, με την οποία, κατ' εκτίμηση του δικογράφου, εξέθετε ότι λόγω κτηματικών διαφορών είχε δικαστικές διαμάχες με τον

εναγόμενο. Ότι αιτία των μεταξύ τους διαφορών έχει σταθεί ένα κτίριο, που ανήγειρε ο εναγόμενος επί ακινήτου, συγκυριότητας του τελευταίου, με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 80Α Γαιών Ρόδου, το οποίο απέκτησε με εξαπάτηση τρίτων (των Μεχμέτ και Σεριφέ Κοζαγκή) και χωρίς αντάλλαγμα. Ότι το κτίριο αυτό είναι αυθαίρετο και κατεδαφιστέο. Ότι στις 24/6/2006 έληξε οριστικά και αμετάκλητα η δυνατότητα επανέκδοσης και αναθεώρησης εκ μέρους του εναγομένου της οικοδομικής άδειας για την ανέγερσή του, για το οποίο δηλώθηκε ψευδώς ότι υπολείπονταν εργασίες κατασκευής οπλισμένου σκυροδέματος δεύτερου ορόφου, ενώ στην πραγματικότητα είχε οικοδομηθεί μόνο ο ισόγειος όροφος αυτού. Ότι αιτία της μη δυνατότητας επανέκδοσης, σύμφωνα με το έγγραφο της Διεύθυνσης Τεχνικών Έργων Δωδεκανήσου, είναι η αδυναμία χορήγησης κυκλοφοριακής σύνδεσης στο ανωτέρω ακίνητο, που είναι προαπαιτούμενο για την έκδοση της οικοδομικής άδειας. Ότι ούτως εχόντων των πραγμάτων, ο μοναδικός τρόπος νομιμοποίησης του ανωτέρω ακινήτου και έκδοσης σχετικής οικοδομικής άδειας είναι δια της αξιοποίησης του όμορου με αυτό ακινήτου, που τυγχάνει ιδιοκτησίας του ενάγοντος. Ότι οι διάδικοι συνήψαν το υπ' αριθμ. 9.825/13-12-2001 προσύμφωνο αγοραπωλησίας της συμβολαιογράφου Ρόδου Χρυσάνθης Ευσταθίου Μητσού (σε συνδυασμό με την υπ' αριθμ. 10.165/14-06-2002 πράξη παράτασης προσυμφώνου της ίδιας συμβολαιογράφου), των μελλοντικώς ανεργεθσόμενων οριζόντιων ιδιοκτησιών υπό στοιχεία ΖΙ1, ΖΙ2, ΖΑ1, ΖΑ2, ΖΒ1, ΖΒ2 στο ακίνητο με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 84 Γαιών Ρόδου, έναντι συνολικού τιμήματος 14.380,04 ευρώ, και το υπ' αριθμ. 10.164/14-06-2002 προσύμφωνο αγοραπωλησίας της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου της αέρινης στήλης υπό στοιχεία ΓΒΔ του ίδιου μελλοντικώς ανεργεθσόμενου κτιρίου Ζ, με τη συμφωνία ότι τα οριστικά συμβόλαια θα υπογραφούν έως και τις 30-06-2012. Ότι άπαντα τα ανωτέρω ακίνητα οι διάδικοι είχαν προσυμφωνήσει μεταξύ τους ότι θα μεταβιβάζονταν ελεύθερα βαρών. Ότι εντός του ίδιου ως άνω ακινήτου με αριθμό 84 ΚΜΓΡ, ο εναγόμενος συνέστησε τις μελλοντικά ανεργεθσόμενες οριζόντιες ιδιοκτησίες, δυνάμει των αναλυτικά αναφερόμενων στην αγωγή πράξεων σύστασης οριζόντιας ιδιοκτησίας. Ότι στη συνέχεια, με σκοπό την καταδολίευση, πώλησε και μεταβίβασε κατά κυριότητα στην εταιρία με την επωνυμία «ΡΟΔΙΑΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΕ», της οποίας τυγχάνει πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου, τις υπό στοιχεία ΔΙ1, ΔΙ2, ΔΑ1, ΔΑ2, ΔΒ1, ΔΒ2, ΔΒΑ, ΕΙ1, ΕΙ2, ΕΑ1, ΕΑ2, ΕΒ1, ΕΒ2, ΕΒΑ, Ψ1, Ψ2, Ψ3, Ψ4, Ψ5 και Ψ6

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

μελλοντικές οριζόντιες ιδιοκτησίες των μελλοντικώς ανεγερθησόμενων κτιρίων Δ, Ε και Ψ, που άπαντα τα ανωτέρω κτίρια προβλέφθηκε να ανεγερθούν επί του με αριθμό 84 ΚΜΓΡ ακινήτου. Ότι, στις αρχές του έτους 2004, και ενώ είχαν ήδη υπογράψει μεταξύ τους τα προρρηθέντα προσύμφωνα αγοραπωλησίας και ο ενάγων τηρούσε τις συμβατικές του υποχρεώσεις και συνέχιζε να αποπληρώνει τις πενήντα (50) σχετικώς εκδοθείσες συναλλαγματικές, ποσού 200.000δρχ. (και σε ισοτιμία σε ευρώ 586,95ευρώ) εκάστης, πλέον των αναγραφόμενων στο υπ' αριθμ. 9.825/2001 προσύμφωνο, ο εναγόμενος, μετά του Καλούδη Χρήστου, συνεταίρου του στη «ΡΟΔΙΑΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΕ», στην προσπάθειά τους να περιφράξουν την έκταση, που σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην αγωγή, καταλαμβάνουν τα με αριθμούς 81Α και 84 ΚΜΓΡ ακίνητα, ιδιοκτησίας τους, περιέφραξαν και το ακίνητο που στο χρόνο εκείνο είχε συμφωνηθεί με το ανωτέρω προσύμφωνο να του μεταβιβάσει στη συνέχεια με οριστικό συμβόλαιο ο εναγόμενος, το οποίο, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, όμως, καταλαμβάνει τμήμα του με αριθμό 84 ΚΜΓΡ ακινήτου. Ότι τούτο συνέβη με πρόφαση από πλευράς του εναγομένου τη μη εξόφληση του τιμήματος από τον ενάγοντα, οπότε ο τελευταίος αποπλήρωσε το τίμημα και δη σε χρόνο προγενέστερο της λήξης των συναλλαγματικών. Ότι παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις του προς τον εναγόμενο για επίσπευση της υπογραφής του οριστικού συμβολαίου, ο τελευταίος, όπως και η επίσης συμβαλλόμενη μητέρα του, Αναστασία χήρα Κων/νου Μανουσέλη, αλλά και η εταιρία «ΡΟΔΙΑΚΗ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΕ» αρνούταν να προβούν στην οριστική μεταβίβαση των προσυμφωνηθεισών οριζόντιων ιδιοκτησιών. Ότι, ως απάντηση σε σχετική εξώδικη δήλωσή του, η ως άνω εταιρία δεν του αναγνώρισε τα δικαιώματά του επ' αυτών, γεγονός που αποτέλεσε και την αφορμή να καταφύγει ο τελευταίος, το πρώτον, στις 13/5/2005 και ακολούθως στις 8/7/2005 στον αρμόδιο Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου, υποβάλλοντας καταγγελία εναντίον του εναγομένου. Ότι εν τέλει, ο ενάγων δέχθηκε την τροποποίηση της αρχικής συμφωνίας και δυνάμει του υπ' αριθμ. 4.223/4-10-2005 πωλητηρίου συμβολαίου της συμβ/φου Ρόδου Χρυσάνθης Κώτη, αγόρασε, αντί του μελλοντικού κτιρίου Ζ, το μελλοντικώς ανεγερθησόμενο εντός του ίδιου ακινήτου (84 ΚΜΓΡ) κτίριο ΨΗ, ήτοι τις μελλοντικώς ανεγερθησόμενες οριζόντιες ιδιοκτησίες υπό στοιχεία ΨΗ1, ΨΗ2, ΨΗΑ1, ΨΗΑ2, ΨΗΒ1, ΨΗΒ2, μετά της μελλοντικής ανεγερθησόμενης αέρινης στήλης. Ότι στη συμφωνία αυτή προσχώρησε αναγκαστικά, προκειμένου να μην απωλέσει τα χρήματα που ήδη

είχε καταβάλει στον εναγόμενο και να μην εμπλακεί σε περαιτέρω ταλαιπωρία και εμπαιγμούς εκ μέρους του εναγομένου περί δήθεν μεταβίβασης των οριζόντιων ιδιοκτησιών του κτιρίου Z, που αποτέλεσμα θα είχαν την έτι περαιτέρω ψυχική του ταλαιπωρία και, προς τούτο, παρέδωσε στον εναγόμενο, πλέον του ήδη εξοφληθέντος ποσού, ενενήντα (90) συναλλαγματικές, ποσού τετρακοσίων (400) ευρώ εκάστη. Ότι, επειδή δεν ηδύνατο να αντεπεξέλθει οικονομικά στην αποπληρωμή των υπόλοιπων συναλλαγματικών, από τις οποίες μόνο τις επτά (7) κατόρθωσε με πολύ κόπο να αποπληρώσει, και προκειμένου να απαλλαγεί από την εκβιαστική, κατά τον ενάγοντα, συμπεριφορά του εναγομένου, ο οποίος παρουσίαζε διαρκώς προσκόμματα στη μεταγραφή του οριστικού συμβολαίου, προσέφυγε εις μάτην εκ νέου στις 12/12/2005 στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου, ζητώντας να τον προστατεύσει από τον εναγόμενο. Ότι η προστασία του εναγομένου από τις τοπικές Αρχές και Θεσμούς, σε συνδυασμό αφενός με την από 24/6/2006 οριστική λήξη της δυνατότητας επανέκδοσης της προαναφερόμενης οικοδομικής άδειας για το ακίνητο του τελευταίου και αφετέρου με τη δημοσίευση της υπ' αριθμ. 2.711/26-7-2006 απόφασης του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, με την οποία μετατράπηκε σε χρηματική η ποινή φυλάκισης που του είχε προγενέστερα επιβληθεί, δυνάμει της υπ' αριθμ. 3.651/2002 (αμετάκλητης) απόφασης του ίδιου Δικαστηρίου για την πράξη της απάτης με προκληθείσα ζημία ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, που τέλεσε σε βάρος των Μεχμέτ και Σεριφέ Κοζαγκή, αποθράσυναν τον εναγόμενο, που εκδήλωσε συμπεριφορά βίαιη σε βάρος της ζωής και της σωματικής του ακεραιότητας, καθώς και προσβλητική για την τιμή και την υπόληψή του (ενάγοντος) και συγκεκριμένα, ότι την 14/7/2006 ο εναγόμενος τον εξύβρισε και με την υπ' αριθμ. 8.354/2008 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης εξήντα ημερών, την 3/9/2006 τον εξύβρισε και τον απείλησε και με την υπ' αριθμ. 3.101/2010 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου καταδικάστηκε σε συνολική ποινή φυλάκισης τριών μηνών, την 31/10/2006 αποπειράθηκε να τον εκβιάσει, αφού εισήλθε στο κατάστημά του (ενάγοντος) και με την απειλή βίας και συνοδευόμενος από πέντε άνδρες της ασφάλειάς του επιχείρησε να τον εξαναγκάσει να του εξοφλήσει τις συναλλαγματικές που ο ίδιος (ο ενάγων) του είχε παραδώσει, προκειμένου εκείνος να του παραδώσει τις μελλοντικές οριζόντιες ιδιοκτησίες, που του είχε ήδη μεταβιβάσει με το ανωτέρω συμβόλαιο αγοραπωλησίας, και με την υπ' αριθμ.

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

183/2011 τελεσίδικη απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης επτά μηνών, την 23/1/2007 τέλεσε σε βάρος του φθορά ξένης ιδιοκτησίας και δη φθορά του επαγγελματικού του οχήματος, πράξη για την οποία ο ίδιος (ο ενάγων) τον κατήγγειλε στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου, την 21/5/2009 αποπειράθηκε να του προκαλέσει επικίνδυνη σωματική βλάβη και με την υπ' αριθμ. 1.054/2013 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης πέντε μηνών και την 27/5/2009 τον εξύβρισε, αλλά με την υπ' αριθμ. 1.603/2013 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου έπαυσε υφ' όρον η ποινική δίωξη που είχε ασκηθεί σε βάρος του. Ότι επίσης, ο εναγόμενος παρότρυνε πελάτες του ενάγοντος να μην συνεργάζονται μαζί του, ισχυριζόμενος εν γνώσει του ψευδώς ενώπιόν τους ότι ο ίδιος (ο ενάγων) θα καταστραφεί οικονομικά και θα οδηγηθεί στη φυλακή, βλάπτοντας με τον τρόπο αυτό την τιμή και την υπόληψή του και προσβάλλοντας, συνακόλουθα, το δικαίωμα στην προσωπικότητά του. Ότι στη συνέχεια, δυνάμει του υπ' αριθμ. 3.812/24-09-2008 προγράμματος αναγκαστικού πλειστηριασμού ακίνητης περιουσίας και των άλλων τριών (3) αναλυτικά αναφερόμενων στη αγωγή επαναληπτικών προγραμμάτων, επισπεύθηκε από το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, λόγω οφειλών του εναγομένου, ο πλειστηριασμός των οριζόντιων ιδιοκτησιών των κτιρίων υπό στοιχεία Γ, ΨΗ, Δ, Ε και Ψ, που βρίσκονταν επί του ακινήτου με αριθμό 84 ΚΜΓΡ. Ότι ωστόσο οι πλειστηριασμοί που διενεργήθηκαν στα κτίρια με στοιχεία Γ και ΨΗ είναι παράνομοι και καταχρηστικοί εκ μέρους του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, ήδη ΕΦΚΑ, καθόσον το μεν πρώτο κατά το χρόνο της κατάσχεσης (υπ' αριθμ. 176/20-3-2001 αναγκαστική κατάσχεση του δικαστικού επιμελητή Αναστάσιου Ν. Παντελή) ανήκε σε τρίτο πρόσωπο (στην Ελένη Καρόφτη), το δε δεύτερο δεν περιλαμβανόταν στα κατασχεθέντα, περιήλθαν δε, κατά τον αναλυτικά αναφερόμενο στην αγωγή τρόπο, στην ιδιοκτησία είτε την ατομική του (τα Γ11 και Γ12) είτε της μονοπρόσωπης εταιρίας «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ» (τα λοιπά). Ότι με τις ανωτέρω παράνομες ενέργειες το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, νυν ΕΦΚΑ, από κοινού με τον εναγόμενο, ο οποίος αρνήθηκε την πρόταση του ενάγοντος προς τον ΕΦΚΑ να επιμεριστεί το χρέος και να αναλάβει ο ενάγων την οφειλή του εναγομένου κατά το ύψος αυτής που αναλογούσε στην ιδιοκτησία του (ενάγοντος), επιχειρούν να υφαρπάξουν την περιουσία του, με σκοπό να νομιμοποιήσει ο εναγόμενος το κτίριο που υπάρχει στην όμορη ιδιοκτησία του με αριθμό 80Α ΚΜΓΡ. Ότι έτσι, ο

ενάγων έχει υποστεί διασυρμό στην κοινωνία της Ρόδου. Ότι τα βάρη που εμφανίζονται εγγεγραμμένα στην ιδιοκτησία του, προερχόμενα από οφειλές του εναγομένου προς το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, και ο επιστευδόμενος πλειστηριασμός του στερούν τη δυνατότητα αξιοποίησης των ακινήτων του, η εμπορική αξία των οποίων ανέρχεται στο ποσό των 880.000,00 ευρώ, καθόσον αποτελούν ανασταλτικό παράγοντα για υποψήφιους επενδυτές. Ότι η ως άνω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου προσέβαλε την προσωπικότητά του, την τιμή και την υπόληψή του, καθώς και την επαγγελματική του ακεραιότητα και σταδιοδρομία, προκαλώντας του ψυχική και πνευματική ταλαιπωρία και επιβάρυνε το έργο της δικαιοσύνης και παρέτεινε την ταλαιπωρία του στην προσπάθειά του να διασώσει την περιουσία του, αλλά και την αξιοπρέπειά του, αφού οι τρίτοι διάβάζαν στις εφημερίδες τις αγγελίες των επαναλαμβανόμενων πλειστηριασμών των ιδιοκτησιών του, δοθέντος ότι ο εναγόμενος δεν προέβαινε και εξακολουθεί μέχρι και την άσκηση της κρινόμενης αγωγής να μην προβαίνει στην εξόφληση των οφειλών του έναντι του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ, παρά το ότι διαθέτει ικανοποιητική περιουσία, με υφιστάμενο τον κίνδυνο διάρρηξης της απαλλοτρίωσης της ακίνητης περιουσίας του εναγομένου από τον ΕΦΚΑ, αλλά και της άσκησης ποινικής δίωξης σε βάρος του ενάγοντος για καταδολίευση. Ότι η ανωτέρω παράνομη συμπεριφορά του εναγομένου είχε ως αποτέλεσμα την οικονομική του εξαθλίωση, με συνέπεια να πληγεί η αξιοπιστία του, διότι αφενός εισήλθε σε δικαστικούς αγώνες και επιβαρύνθηκε με έξοδα για την αντιμετώπισή τους, οπότε και τελικώς κατέφυγε σε αιτήσεις για παροχή νομικής βοήθειας λόγω έλλειψης χρημάτων, και αφετέρου κλονίστηκε η εμπιστοσύνη των πελατών του στο πρόσωπο του ιδίου και της μονοπρόσωπης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ», και επακολούθως του ιδίου, και δεν δύναται να αντεπεξέλθει ούτε ο ίδιος ούτε η ως άνω εταιρία στην αποπληρωμή των οφειλών τους απέναντι σε τραπεζικούς οργανισμούς, σε ασφαλιστικούς φορείς και σε τρίτα πρόσωπα. Ότι εξαιτίας της προαναφερόμενης παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς του εναγομένου, έχει υποστεί περιουσιακή ζημία, αφενός μεν ο ίδιος ως φυσικό πρόσωπο, ποσού 202.291,76ευρώ, αφετέρου δε η εταιρία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ», και κατ' ουσίαν ο ίδιος, ποσού 121.649,23ευρώ. Ότι, ειδικότερα, με αυτές τις συμπεριφορές του, ο εναγόμενος τέλεσε σε βάρος του με πρόθεση τις αξιόποινες πράξεις της εξύβρισης, της απειλής, της απόπειρας επικίνδυνης σωματικής βλάβης και της απόπειρας εκβίασης, που προσβάλλουν

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

τη σωματική του ακεραιότητα και την προσωπικότητά του, ενώ επιπλέον ο εναγόμενος συνεχίζει να προσβάλλει την αξιοπιστία του με την παρακράτηση των 83 συναλλαγματικών που εκβιαστικά του απέσπασε και με την μη εξόφληση των οφειλών του προς τον ΕΦΚΑ. Ότι λόγω της ανωτέρω αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του εναγομένου, υπέστη ηθική βλάβη, για την απάμβλυνση της οποίας δικαιούται εύλογη χρηματική ικανοποίηση. Ότι η ως άνω συμπεριφορά του εναγομένου εξακολουθεί μέχρι τη συζήτηση της αγωγής, ενώ υπάρχει βάσιμος και πραγματικός κίνδυνος επανάληψης της προσβολής στο μέλλον. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά ζήτησε : Α) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει : α) το ποσό των 880.000,00 ευρώ, ως αποζημίωση για την αποθετική ζημία που υπέστη, με την έννοια του διαφυγόντος κέρδους, β) το χρηματικό ποσό των 202.291,76ευρώ και το ποσό των 121.649,23ευρώ, ως περιουσιακή ζημία που υπέστησαν, τόσο ο ίδιος όσο και η μονοπρόσωπη εταιρία με την επωνυμία «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ» (και επακολούθως ο ίδιος), αντίστοιχα, εξαιτίας της σε βάρος τους τελεσθείσας αδικοπραξίας, γ) το ποσό των 3.000.000,00 ευρώ, ως δίκαιη και εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη εξαιτίας της παράνομης και υπαίτιας συμπεριφοράς του εναγομένου, άπαντα δε τα ως άνω, συμποσούμενα στο χρηματικό ποσό των 4.203.940,99 ευρώ, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση, καθώς και, επιπλέον, Β) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του επιστρέψει τις ογδόντα τρεις (83) συναλλαγματικές, ποσού 400,00 ευρώ εκάστη, από τις ενενήντα (90) συνολικά, που του απέσπασε εκβιαστικά, τις οποίες εξακολουθεί να παρακρατά, Γ) να άρει την προσβολή με τη δημοσίευση, με δική του δαπάνη, σε όλο τον έντυπο τύπο της νήσου Ρόδου Δωδεκανήσου, άλλως σε τουλάχιστον τρεις (3) ημερήσιες τοπικές εφημερίδες, της εκδοθησόμενης απόφασης για τη δημοσιοποίηση αυτής και τέλος Δ) να διαταχθεί η προσωπική κράτηση του εναγομένου, διάρκειας έως ενός (1) έτους, επιπλέον δε, να καταδικαστεί ο εναγόμενος στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που δίκασε την αγωγή ερήμην του εναγομένου, με την εκκαλούμενη υπ' αριθμ. 26/2021 οριστική απόφασή του, απέρριψε αυτήν : α) ως απaráδεκτη λόγω αοριστίας, ως προς τα αιτήματα αποζημίωσης για τη θετική και αποθετική ζημία του ίδιου και της ηθικής βλάβης που υπέστη από την τελεσθείσα από τον εναγόμενο σε βάρος του δυσφήμιση από τους επαναλαμβανόμενους πλειστηριασμούς της ιδιοκτησίας του που επιχείρησε ο

ΕΦΚΑ σε βάρος του εναγομένου και τη μη πληρωμή των χρεών του εναγομένου προς τον ΕΦΚΑ, β) ως απαράδεκτη ελλείπει ενεργητικής νομιμοποίησης, ως προς το αίτημα αποζημίωσης για τη θετική ζημία της εταιρίας «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ» και γ) ως μη νόμιμη ως προς το αίτημα επιστροφής των συναλλαγματικών. Κατά τα λοιπά δε, έκρινε την αγωγή ως νόμιμη και δέχθηκε αυτήν εν μέρει ως και κατ' ουσίαν βάσιμη, υποχρέωσε τον εναγόμενο να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 3.000,00 ευρώ, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση και καταδίκασε τον εναγόμενο σε μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, ποσού 300,00 ευρώ. Κατά της απόφασης αυτής και δη κατά το μέρος που τον βλάπτει, παραπονείται ήδη ο εκκαλών με την κρινόμενη έφεσή του και για τους διαλαμβανόμενους σ' αυτήν λόγους, οι οποίοι ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητεί να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη, προκειμένου να γίνει δεκτή η αγωγή στο σύνολό της.

Ωστόσο, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, κατά το μέρος που ο ενάγων αιτείται αποζημίωσης για λογαριασμό της εταιρίας «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ», η αγωγή τυγχάνει απορριπτέα ως απαράδεκτη ελλείπει ενεργητικής νομιμοποίησης. Ειδικότερα, το επιμέρους κονδύλιο των 121.649,23 ευρώ, που ο ενάγων ζητεί ως θετική ζημία για λογαριασμό της εταιρίας «ΣΠΑΝΟΣ ΘΩΜΑΣ ΕΠΕ», ταυτίζοντας εσφαλμένως τον ίδιο ως φυσικό πρόσωπο με το ως άνω νομικό πρόσωπο, ενώ πρόκειται για διαφορετικές νομικές οντότητες και η ζημία του ενός δεν αποτελεί (άμεση) ζημία του άλλου, είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο λόγω έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησης του, διότι η αγωγή ασκήθηκε μόνο από αυτόν ατομικά και όχι και από την εκπροσωπούμενη από τον ίδιο, ως άνω, εταιρία. Περαιτέρω, σύμφωνα με τα επίσης αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, η αγωγή τυγχάνει απορριπτέα ως απαράδεκτη και κατά τα αιτήματα περί επιδίκασης στον ενάγοντα αποζημίωσης για τη θετική και την αποθετική του ζημία, αλλά και χρηματικής ικανοποίησης για την αποκατάσταση της ηθικής του βλάβης λόγω της αδικοπραξίας του εναγομένου, κατά το μέρος που η αγωγή στηρίζεται στις ενέργειες του ΕΦΚΑ με τους επαναλαμβανόμενους πλειστηριασμούς της ιδιοκτησίας του ενάγοντος λόγω οφειλών του εναγομένου και τη μη πληρωμή των χρεών του τελευταίου προς τον ΕΦΚΑ, όπως και τη σε βάρος του δυσφήμιση, πρωτίστως λόγω αοριστίας (άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ). Ειδικότερα, δεν εκτίθεται στην αγωγή με ποιον τρόπο οι προπεριγραφείσες ενέργειες του ΕΦΚΑ, ακόμη κι αν ήθελε κριθεί

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

ότι είναι παράνομες, συνδέονται με συμπαικτική συμπεριφορά του εναγομένου και ποια είναι αυτή συγκεκριμένα, αλλά και πώς με τις ενέργειες αυτές του ΕΦΚΑ ο εναγόμενος θα κατάφερνε να επιτύχει τον αναφερόμενο στην αγωγή σκοπό του, να νομιμοποιήσει δηλαδή το κτίριο που υπάρχει στην όμορη ιδιοκτησία του με αριθμό κτηματολογικής μερίδας 80Α Γαιών Ρόδου και δη με την υφαρπαγή της δικής του (ενάγοντος) περιουσίας. Εξάλλου, η μη εξόφληση των οφειλών του εναγομένου προς τον ΕΦΚΑ δεν αποτελεί από μόνη της αδικοπρακτική συμπεριφορά. Ως εκ τούτου, δεν εκτίθεται στην αγωγή η αναγκαία για την ίδρυση της ευθύνης του εναγομένου προς αποζημίωση ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ των περιγραφόμενων ζημιογόνων πράξεων και του αποτελέσματος (βλάβης περιουσιακής και ηθικής). Ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ότι οι παράνομοι και καταχρηστικοί πλειστηριασμοί διενεργήθηκαν από τον ΕΦΚΑ με αιτία και αφορμή την οφειλή του εφεσιβλήτου προς αυτόν, ουδόλως αναιρεί τα παραπάνω. Επιπλέον, όσον αφορά στα αιτούμενα κονδύλια της θετικής ζημίας (202.291,76 ευρώ και 121.649,23 ευρώ), που ο ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστησαν τόσο ο ίδιος όσο και η «εταιρία του» λόγω της αδικοπρακτικής συμπεριφοράς του εναγομένου από τη μη εξόφληση των οφειλών προς τον ΕΦΚΑ και την επίσπευση πλειστηριασμού σε βάρος της δικής του περιουσίας (ενάγοντος) από τον ΕΦΚΑ και, επίσης, από τις ψευδείς φήμες που διέδιδε ο εναγόμενος γι' αυτόν και την εταιρία «του» στην αγορά περί αφερεγγυότητας και από την προτροπή των πελατών και προμηθευτών του να μη συνεργάζονται μαζί του, αυτά είναι απορριπτέα ως απαράδεκτα λόγω αοριστίας, διότι δεν εκτίθεται επαρκώς στην αγωγή με ποιον τρόπο η επικαλούμενη συμπεριφορά του εναγομένου ήταν ικανή και πρόσφορη, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει τη συγκεκριμένη ζημία, η οποία μάλιστα ως προς την εταιρία πρέπει να έχει υλική υπόσταση. Ειδικότερα, δεν εκτίθεται πώς από τις συγκεκριμένες οφειλές του εναγομένου, οι οποίες από μόνες τους δεν αποτελούν παράνομη και υπαίτια πράξη, δημιουργήθηκαν τα δικά του χρέη προς τραπεζικά ιδρύματα, ασφαλιστικούς οργανισμούς και τρίτα πρόσωπα, αφού άλλωστε, όπως ο ίδιος εκθέτει στην αγωγή του, αρνήθηκε να πληρώσει τις 83 συναλλαγματικές που συμφωνήθηκε ότι θα πληρώσει για τη μεταβίβαση σ' αυτόν των οριζοντίων ιδιοκτησιών ΨΗ με το υπ' αριθμ. 4.223/2005 συμβόλαιο. Ούτε περαιτέρω προσδιορίζεται το αντικείμενο της απασχόλησής του και της λειτουργίας της εταιρίας, ούτε πώς προέκυψε η υπολειτουργία της και πώς συνδέεται τούτη και,

επακολούθως, η δημιουργία των παραπάνω χρεών με τη συμπεριφορά του εναγομένου, ούτε και πώς αποτυπώνεται στα οικονομικά της στοιχεία η ζημία, δεδομένου ότι, όπως και ο ίδιος εκθέτει στην αγωγή, οι οφειλές αυτές δεν σχετίζονταν με τον εναγόμενο και ο ενάγων δεν μπορούσε να είναι συνεπής στις συμβατικές του υποχρεώσεις λόγω οικονομικής του αδυναμίας. Ως προς δε τις επιμέρους οφειλές από την υπ' αριθμ. 1.824/2011 διαταγή πληρωμής του Ειρηνοδικείου Ρόδου, από τις αναφερόμενες στην αγωγή ακάλυπτες επιταγές, τις οφειλές προς το Επιμελητήριο Δωδεκανήσου, τη ΔΟΥ Ρόδου, τον ΟΑΕΕ, τον ΕΦΚΑ, την ΔΕΥΑΡ, τις οφειλές από μισθώματα και την οφειλή από δάνειο, ουδώς προσδιορίζεται η αιτία και ο χρόνος δημιουργίας αυτών, ώστε να κριθεί η σύνδεσή τους με τη φερόμενη ως αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγομένου. Επίσης, όσον αφορά στο αιτούμενο κονδύλιο για διαφυγόντα κέρδη, συνιστάμενο κατά τα ανωτέρω στην αξία της ιδιοκτησίας του ενάγοντος, αυτό (κονδύλιο) είναι αόριστο και ανεπίδεκτο δικαστικής εκτίμησης σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην παραπάνω νομική σκέψη. Και τούτο διότι ο ενάγων, για τη θεμελίωση του εν λόγω κονδυλίου, εκθέτει μόνον ότι εξαιτίας των αναφερόμενων στην αγωγή πλειστηριασμών, ο ίδιος στερήθηκε τη δυνατότητα αξιοποίησης της περιουσίας του, χωρίς να αναφέρει σε τι ειδικότερα συνίσταται η αξιοποίηση αυτή, ενώ υπό την εκδοχή ότι ως αξιοποίηση νοείται η πώληση αυτής, δεν αναφέρει εάν και πότε προέβη σε προπαρασκευαστικές ενέργειες για την ενέργεια αυτή, ήτοι εάν διενεργήθηκαν διαπραγματεύσεις με συγκεκριμένο υποψήφιο αγοραστή, ο οποίος εν συνεχεία υπαναχώρησε εξαιτίας των πλειστηριασμών, ώστε να προκύπτει ότι το αιτούμενο διαφυγόν κέρδος είχε καταστεί πιθανό, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων. Για τους ίδιους λόγους μη αναφοράς του αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του εναγομένου και της ηθικής βλάβης του ενάγοντος είναι απορριπτό και το αίτημα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης, κατά το μέρος που στηρίζεται στα προαναφερθέντα πραγματικά περιστατικά. Ως προς δε την προσβολή της φήμης της εταιρίας από τη δυσφήμιση και την εξ αυτής ζημία του ενάγοντος, ουδώς προσδιορίζεται συγκεκριμένη βλάβη της με υλική υπόσταση κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη. Ειδικότερα, δεν προσδιορίζεται η επιδείνωση των οικονομικών στοιχείων της εταιρίας σε σχέση με τα υφιστάμενα πριν από την επικαλούμενη από τον ενάγοντα απώλεια των προμηθευτών και πελατών της, αφού η φήμη της εταιρίας, που δεν είναι φυσικό πρόσωπο, προσδιορίζεται από την επίδραση που τυχόν

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

έχει η αδικοπραξία στη λειτουργία της, η οποία συνεχεται με την οικονομική της πορεία. Τέλος, απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι το αίτημα περί επιστροφής των συναλλαγματικών στον ενάγοντα. Ειδικότερα, το αίτημα αυτό [πέραν της αοριστίας του, αφού δεν προσδιορίζονται οι συγκεκριμένες συναλλαγματικές, την επιστροφή των οποίων ζητεί ο ενάγων, ούτε και σε τι συνίσταται η εκβιαστική συμπεριφορά του εναγομένου, αφού ο ίδιος άλλωστε επέλεξε, υπό τα εκτιθέμενα στην αγωγή, να προβεί στην αγορά των ακινήτων που αναφέρονται στο υπ' αριθμ. 4.223/2005 συμβόλαιο, αντί της τήρησης των όρων των υπ' αριθμ. 9.825/2001 και 10.164/2002 προσυμφώνων] ουδόλως συνδέεται με τις αξιώσεις του τελευταίου από την εκτιθέμενη στην αγωγή αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγομένου, αλλά με τις εκατέρωθεν αξιώσεις των διαδίκων από την ισχυρή, κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή, σύμβαση πώλησης και μεταβίβασης κυριότητας ακινήτου, που συνήφθη μεταξύ τους, την ανατροπή της οποίας ουδόλως επιδίωξε ή επικαλέστηκε ο ενάγων. Εξάλλου, προβλέπεται συγκεκριμένη διαδικασία αξίωσης επιστροφής των αξιογράφων, καθώς και αναγνώρισης της ανυπαρξίας οφειλής, που όμως, εν προκειμένω, δεν αποτέλεσαν αντικείμενο της κρινόμενης αγωγής. Με βάση τα παραπάνω το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που ομοίως έκρινε, συμπληρουμένης της αιτιολογίας της εκκαλούμενης απόφασης με την αιτιολογία της παρούσας κατά τα προαναφερθέντα, χωρίς όμως το παρόν Δικαστήριο να εξαφανίσει αυτήν (εκκαλουμένη), ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και πρέπει, ως εκ τούτου, οι περί του αντιθέτου δεύτερος κατά το πρώτο σκέλος αυτού, τρίτος, τέταρτος και πέμπτος λόγοι έφεσης να απορριφθούν ως κατ' ουσίαν αβάσιμοι.

Εξάλλου, με τον πρώτο λόγο έφεσης ο εκκαλών αιτιάται ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο παραβίασε τη διάταξη του άρθρου 236 ΚΠολΔ, η οποία δημιουργεί υποχρέωση στο δικαστή να ζητεί διασαφηνίσεις επί των ισχυρισμών των διαδίκων. Ο παραπάνω ισχυρισμός όμως του εκκαλούντος είναι μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτέος. Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 236 ΚΠολΔ : «Ο δικαστής που διευθύνει τη συζήτηση πρέπει να φροντίζει με την υποβολή ερωτήσεων ή με άλλο τρόπο να εκφράζονται σαφώς για όλα τα πραγματικά γεγονότα τα πρόσωπα που μετέχουν στη συζήτηση, να υποβάλλουν τις αναγκαίες προτάσεις και αιτήσεις και γενικά να παρέχουν τις αναγκαίες διασαφήσεις για την εξακρίβωση της αλήθειας των προβαλλομένων ισχυρισμών». Η διάταξη αυτή καθιερώνει καθήκον του δικαστή προς παροχή

επικουρίας στους διαδίκους ως προς τα επισημαινόμενα σ' αυτήν ζητήματα και αποτελεί το αναγκαίο αντίβαρο του ισχύοντος (άρθρο 106 ΚΠολΔ) συζητητικού συστήματος. Το καθήκον αυτό είναι καθήκον διευκρίνησης (διασάφησης) των ισχυρισμών των διαδίκων και κατατείνει στη διακρίβωση της αλήθειας τούτων κατά την εξέταση της υπόθεσης, από τη διάταξη αυτή ωστόσο, δεν γεννιέται υποχρέωση του δικαστηρίου να θεραπεύσει την αοριστία της αγωγής με υποδείξεις προς τον ενδιαφερόμενο διάδικο και μάλιστα σε βάρος του εναγομένου, ο οποίος ευλόγως δεν γνωρίζει μέχρι τη συζήτηση της αόριστης αγωγής για ποιο αντικείμενο δικάζεται. Συνεπώς, οφείλει μεν ο δικαστής να επικουρεί τους διαδίκους ως προς τη διασάφηση ή συμπλήρωση των ισχυρισμών τους, αλλά όχι μέχρι του σημείου ώστε να υποδεικνύει αυτός τον τρόπο κατά τον οποίο θα έπρεπε να εμφανισθεί η διαφορά προς λύση, διότι τέτοια υπόδειξη αντιβαίνει ευθέως προς την ουδέτερη θέση αυτού ως τρίτου και αμερόληπτο κριτή. Η δε παράλειψη του δικάζοντος δικαστή να υλοποιήσει την, κατά των ανωτέρω διάταξη, επιταγή, ήτοι να ασκήσει το καθοδηγητικό του καθήκον ως προς την παραδεκτή προβολή σχετικών ισχυρισμών (ΑΠ 127/2016), είναι αναίρετικώς ανέλεγκτη (ΑΠ 752/2018, ΑΠ 636/2017).

Από όλα τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι είτε για άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Ο εκκαλών είχε δικαστικές διαμάχες λόγω κτηματικών και οικονομικών διαφορών με τον εφεσίβλητο. Στο πλαίσιο αυτό ο εφεσίβλητος τέλεσε τις παρακάτω παράνομες και υπαίτιες πράξεις σε βάρος του εκκαλούντος : 1) Στη Ρόδο στις 14/7/2006 και ενώ ο εκκαλών βρισκόταν σε στάση με το αυτοκίνητό του προκειμένου να περάσει διασταύρωση στην πλατεία Φώκιαλη, ο εφεσίβλητος κινούμενος με το μοτοποδήλατό του προσέβαλε με έργο εξύβριση την τιμή του, χειροδικώντας στο πρόσωπό του, πράξη για την οποία καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 60ημερών, η οποία μετατράπηκε σε χρηματική προς 10,00 ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης, δυνάμει της υπ' αριθμ. 8.354/2008 απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου. 2) Στη Ρόδο στις 3/9/2006 και ενώ ο εκκαλών οδηγούσε το αυτοκίνητό του και βρισκόταν στα φανάρια του "Θέρμαι" : α) προσέβαλε την τιμή του με τις λέξεις «γαμημένε να πληρώσεις τα γραμμάτια» και β) τον απείλησε με την παράνομη πράξη της σωματικής βλάβης, με απειλητικές κινήσεις και γενικώς με συμπερασματικά συναγόμενη συμπεριφορά, καθόσον

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

προσπάθησε να τον πιάσει από το πουκάμισο και έτσι προκάλεσε σ' αυτόν τρόμο και ανησυχία, πράξεις για τις οποίες καταδικάστηκε σε συνολική ποινή φυλάκισης 3μηνών, η οποία μετατράπηκε σε χρηματική προς 10,00 ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης, δυνάμει της υπ' αριθμ. 3.101/2010 απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου. 3) Στη Ρόδο στις 31/10/2006 με σκοπό να αποκομίσει παράνομο περιουσιακό όφελος, από κοινού ενεργώντας με άγνωστα άτομα, επιχείρησε πράξη που περιείχε τουλάχιστον αρχή εκτέλεσης, προκειμένου να εξαναγκάσει τον εκκαλούντα με βία και με απειλή σε πράξη, από την οποία θα επερχόταν ζημία στην περιουσία του εξαναγκαζόμενου, δεν ολοκλήρωσε όμως την πράξη του όχι από δική του θέληση, αλλά από εξωτερικούς παράγοντες. Συγκεκριμένα εισήλθε με πέντε άγνωστους δράστες από κοινού στο κατάστημα του εκκαλούντος στο εμπορικό κέντρο «ΜΑΝΟΥΣΕΛΗ» και επιχείρησε να τον εξαναγκάσει να του εξοφλήσει γραμμάτιο από οφειλές, που ο εκκαλών ισχυρίζεται ότι δεν υπήρχαν, σπρώχνοντάς τον προς το γραφείο του και προσπαθώντας να του πάρει από τα χέρια το τηλέφωνο, για να μην ειδοποιήσει τα αρμόδια αστυνομικά όργανα, πλην όμως δεν ολοκλήρωσε την πράξη του αυτή όχι από δική του θέληση, αλλά επειδή ο εκκαλών κάλεσε σε βοήθεια και βρήκε διέξοδο στην πίσω πόρτα του καταστήματός του, πράξη για την οποία καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 7μηνών, η οποία μετατράπηκε σε χρηματική προς 10,00 ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης, δυνάμει της υπ' αριθμ. 183/2011 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου Πλημμελημάτων. 4) Στη Ρόδο στις 23/1/2007 τέλεσε σε βάρος του φθορά ξένης ιδιοκτησίας και δη φθορά του επαγγελματικού του υπ' αριθμ. κυκλοφορίας ΡΟΖ 9849 οχήματος καρφώνοντας ένα μεγάλο καρφί στο έμπροσθεν δεξιό λάστιχο αυτού, πράξη την οποία ο ίδιος (ο εκκαλών) κατήγγειλε αυθημερόν στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Ρόδου. 5) Στη Ρόδο στις 21/5/2009, ενώ ο εκκαλών προσπαθούσε να περάσει πεζός τη διάβαση για να μεταβεί στο Εμπορικό Επιμελητήριο Ρόδου, ο εφεσίβλητος κινήθηκε εναντίον του με το υπ' αριθμ. κυκλοφορίας 3968 αυτοκίνητο μάρκας SMART, χρώματος κόκκινου, πλην όμως δεν κατάφερε να τον χτυπήσει, διότι ο ως άνω παθών οπισθοχώρησε έγκαιρα και τον απέφυγε, πράξη για την οποία καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 5μηνών, η εκτέλεση της οποίας ανεστάλη για 3έτη, δυνάμει της υπ' αριθμ. 1054/2013 απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η οποία κατέστη τελεσίδικη μετά την απόρριψη της έφεσης του εφεσιβλήτου ως ανυποστήρικτης, δυνάμει της υπ' αριθμ. 795/2014 απόφασης του Τριμελούς

Πλημμελειοδικείου Ρόδου. Και τέλος, 6) στη Ρόδο στις 27/5/2009, προσέβαλε με λόγο την τιμή του με τη φράση «ρε πούστη, απατεώνα», σε ένδειξη περιφρόνησης στο πρόσωπό του, πράξη για την οποία έπαυσε υφ' όρον η ποινική δίωξη σε βάρος του κατηγορουμένου, κατ' άρθρο 4 παρ. 1 ν. 4043/2012, δυνάμει της υπ' αριθμ. 1603/2013 απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου. Με τις συγκεκριμένες παραπάνω πράξεις, οι οποίες πράγματι, κατά τον βάσιμο ισχυρισμό του εκκαλούντος, εμφανίζουν ενότητα στην παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εφεσιβλήτου σε βάρος του, αφού αυτές κοινή αφετηρία έχουν τις κτηματικές και οικονομικές διαφορές που έχουν προκύψει μεταξύ τους, ο εκκαλών προσβλήθηκε στην προσωπικότητά του, την τιμή και την υπόληψή του, αλλά και τη σωματική του ακεραιότητα, όπως και την περιουσία του και προκλήθηκε σ' αυτόν ψυχική ταλαιπωρία. Ο ισχυρισμός του τελευταίου ότι η αδικοπρακτική συμπεριφορά του εφεσιβλήτου είναι εξακολουθητική μέχρι σήμερα, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον εν προκειμένω δεν πρόκειται για περίπτωση παράλειψης άρσης της προσβολής, παρά για προσβολή που δεν είναι πλέον παρούσα και ενεργή, αλλά έχει ήδη συντελεστεί – ανεξαρτήτως του ότι παραμένουν τα αποτελέσματα της προσβολής – και ως εκ τούτου, κατά τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, δεν νοείται άρση της προσβολής με την έννοια της ΑΚ 57, αλλά γεννώνται αξιώσεις του ενάγοντος με αποκαταστατικό χαρακτήρα. Ομοίως, τυχόν νέες (αορίστως αναφερόμενες) παράνομες και υπαίτιες πράξεις του εφεσιβλήτου με παρόμοιο περιεχόμενο δεν αποτελούν εξακολουθητική της ίδιας προαναφερόμενης προσβλητικής συμπεριφοράς του εφεσιβλήτου και, επομένως, δεν αποτελούν αντικείμενο της προκείμενης αγωγής.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 937 ΑΚ «Η απαίτηση από αδικοπραξία παραγράφεται μετά πενταετία, αφότου ο παθών έμαθε τη ζημία και τον υπόχρεο σε αποζημίωση, σε κάθε όμως περίπτωση η απαίτηση παραγράφεται μετά την πάροδο είκοσι ετών από την πράξη. Αν η αδικοπραξία αποτελεί συνάμα κολάσιμη πράξη που κατά τον ποινικό νόμο υπόκειται σε μακρότερη παραγραφή, αυτή ισχύει και για την απαίτηση αποζημίωσης». Από τη διάταξη αυτή (εδ. α') προκύπτει ότι προϋπόθεση για την έναρξη της πενταετούς παραγραφής της αξίωσης που προήλθε από αδικοπραξία (τόσο της αξίωσης για αποζημίωση όσο και εκείνης για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης ΑΠ 1197/2008, ΑΠ 779/2002 ΝΟΜΟΣ), είναι η γνώση από τον παθόντα τόσο της ζημίας όσο και του υπαιτίου προς αποζημίωση, δηλαδή όλων

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

εκείνων των πραγματικών περιστατικών που παρέχουν σε αυτόν τη δυνατότητα να ασκήσει ορισμένη αγωγή εναντίον συγκεκριμένου προσώπου. Εάν ένα από τα στοιχεία αυτά δεν είναι γνωστό, η αξίωση παραγράφεται μετά είκοσι έτη από την τέλεση της αδικοπραξίας. Θεωρείται, όμως, ότι ο παθών ή ο εν γένει δικαιούχος της αποζημίωσης γνωρίζει τον υπόχρεο όταν αυτός γνωρίζει τόσα περιστατικά, ώστε βάσει αυτών να μπορεί να εγείρει αγωγή εναντίον ορισμένου προσώπου με ελπίδες επιτυχίας. Δεν αρκούν απλές εικασίες, υποψίες ή εξ αμελείας άγνοια. Πότε συμβαίνει κάτι τέτοιο είναι ζήτημα πραγματικό, εξαρτώμενο από τη συνολική εκτίμηση της συγκεκριμένης περίπτωσης. Αν μπορούν να διαπιστωθούν το όνομα και η διεύθυνση του υπόχρεου σε αποζημίωση προσώπου, τότε ο παθών θεωρείται ότι γνωρίζει το πρόσωπο του υπόχρεου σε αποζημίωση κατά το χρόνο που αυτός ερευνώντας θα μπορούσε να το πληροφορηθεί (ΑΠ 932/2014, ΑΠ 737/2012, ΑΠ 1197/2008, ΑΠ 708/2008, ΑΠ 141/2007 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 374/2001). Εξάλλου, όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111, 112 και 113 ΠΚ, η παραγραφή των αξιόποινων πράξεων που αποτελούν πλημμελήματα, είναι πέντε ετών και αναστέλλεται για όσο χρόνο διαρκεί η κύρια διαδικασία και μέχρι να καταστεί αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση, όχι όμως πέραν από τρία έτη. Από τις πιο πάνω διατάξεις, δηλαδή, προκύπτει ότι στην περίπτωση που μία αδικοπραξία αποτελεί συνάμα και κολάσιμη πράξη, υπόκειται στη μακρότερη παραγραφή, που προβλέπεται από τον ΠΚ, μόνο όταν η πράξη φέρει χαρακτήρα κακουργήματος που υπόκειται σε εικοσαετή ή δεκαπενταετή παραγραφή (άρθρο 111 παρ. 2 ΠΚ), ενώ όταν πρόκειται για πράξη που φέρει το χαρακτήρα πλημμελήματος, που υπόκειται σε πενταετή παραγραφή (άρθρο 111 παρ. 3 ΠΚ), τότε δεν εφαρμόζεται η παραγραφή του άρθρου 937 παρ. 2 ΑΚ, γιατί δεν είναι μακρότερη. Η τελευταία αυτή διάταξη δεν παραπέμπει και στις διατάξεις του άρθρου 113 παρ. 2 και 3 ΠΚ, ώστε, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της αναστολής, με την προσθήκη των τριών ετών η παραγραφή να είναι οκτώ ετών (ΟΛΑΠ 21/2003, ΑΠ 1041/2017, ΑΠ 1589/2002 , ΑΠ 374/2001). Περαιτέρω, από τις διατάξεις του νόμου (άρθρο 937 ΑΚ) σε συνδυασμό προς τη διάταξη του άρθρου 338 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι το βάρος απόδειξης ότι ο δικαιούχος της αποζημίωσης γνώριζε από ορισμένο σημείο τη ζημία και τον υπόχρεο προς αποζημίωση, φέρει εκείνος που επικαλείται πενταετή παραγραφή της αξίωσης, δηλαδή ο εναγόμενος, ο δε ισχυρισμός του ενάγοντος ότι έλαβε γνώση της ζημίας

και του υποχρέου σε αποζημίωση σε μεταγενέστερο χρόνο, αποτελεί αιτιολογημένη άρνησή της (ένσταση παραγραφής) και όχι αντένσταση κατά της ένστασης περί παραγραφής (ΑΠ 711/2011, ΑΠ 141/2007, ΑΠ 708/2008, ΑΠ 807/1997) και εφόσον αποδείξει τον ισχυρισμό του αυτό ανταποδεικτικά, η ένσταση παραγραφής πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι οι προαναφερόμενες συγκεκριμένες πράξεις έλαβαν χώρα από 14/7/2006 μέχρι 27/5/2009 και ο εκκαλών έμαθε αμέσως τη ζημία και τον υπόχρεο προς αποζημίωση. Ενόψει δε του ότι η κρινόμενη αγωγή κατατέθηκε στις 11/10/2019, παρήλθε χρονικό διάστημα κατά πολύ μεγαλύτερο της πενταετίας από τη στιγμή που ο εκκαλών έμαθε τη ζημία και τον υπόχρεο προς αποζημίωση, ώστε να εγείρει αγωγή εναντίον του εφεσιβλήτου. Επομένως, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη, η αξίωση του εκκαλούντος από τις αδικοπρακτικές συμπεριφορές του εφεσιβλήτου, που αποτελούν συνάμα και ποινικά κολάσιμες πράξεις πλημμεληματικού χαρακτήρα (άρθρα 42, 361, 333, 385, 308, 309, 378 ΠΚ), υπόκεινται στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 937 ΑΚ, με έναρξη στις 27/5/2009, οπότε και ο εκκαλών έλαβε γνώση της ζημίας και του υποχρέου σε αποζημίωση ως προς την τελευταία από τις εξακολουθητικές αδικοπραξίες του εφεσιβλήτου, που συμπληρώθηκε στις 27/5/2014, είχε δηλαδή συμπληρωθεί όταν ασκήθηκε η αγωγή, χωρίς να μεσολαβήσει διακοπή ή αναστολή αυτής, όπως βασίμως ισχυρίζεται ο εφεσίβλητος με την σχετική νόμιμη (άρθρο 937 ΑΚ) ένσταση παραγραφής της αξίωσης του ενάγοντος, που παραδεκτά προέβαλε το πρώτον ενώπιον του παρόντος δικαστηρίου (ως εκ της ερημοδικίας του στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο), αφού αυτή αποδεικνύεται εγγράφως (άρθρο 527 περ. 6 ΚΠολΔ), τόσο από το ίδιο το δικόγραφο της αγωγής, όσο και από τα προσκομιζόμενα από τον εκκαλούντα σχετικά έγγραφα που προαναφέρθηκαν. Ωστόσο, ενόψει του ότι το παρόν Δικαστήριο δεν μπορεί, κατ' άρθρο 536 ΚΠολΔ, να εκδώσει απόφαση επιβλαβέστερη για τον εκκαλούντα, αφού ο εφεσίβλητος δεν έχει ασκήσει δική του έφεση ή αντέφεση (Σ.Σαμουήλ, η έφεση, έκδ. 2009, παρ. 1137, σελ. 444), δεν μπορεί να απορριφθεί η αγωγή του ενάγοντος ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, κατά παραδοχή της ένστασης παραγραφής του εναγομένου, κατά το μέρος που αυτή έγινε ήδη δεκτή με την εκκαλούμενη απόφαση και επιδικάστηκε στον ενάγοντα για την παραπάνω αιτία το ποσό των 3.000,00 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη από την παράνομη και

υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, που αποτέλεσε και προσβολή της προσωπικότητάς του. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί και ο έκτος λόγος έφεσης, με τον οποίο ο εκκαλών, ισχυριζόμενος ότι έπρεπε να του επιδικαστεί μεγαλύτερο ποσό χρηματικής ικανοποίησης, προσβάλλει την εκκαλούμενη απόφαση για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, ως κατ' ουσίαν αβάσιμος. Τέλος, το αίτημα περί δημοσίευσης της απόφασης στον τύπο είναι απορριπτέο ως κατ' ουσίαν αβάσιμο, δεδομένου ότι η δημοσίευση δεν αποτελεί στην προκείμενη περίπτωση το αναγκαίο και πρόσφορο μέτρο για την αποκατάσταση της προσβολής της προσωπικότητας του εκκαλούντος, καθόσον αφενός μεν ήδη επιδικάστηκε σ' αυτόν χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής του βλάβης, με την οποία σκοπείται αποκλειστικώς, κατ' έκταση, είδος και περιεχόμενο η ικανοποίησή του ως θιγέντος από τις παράνομες και υπαίτιες συμπεριφορές του εναγομένου, αφετέρου δε παρήλθε ιδιαίτερα μακρό χρονικό διάστημα από την τέλεση από τον εφεσίβλητο των αδικοπραξιών μέχρι σήμερα, με συνέπεια να έχει επέλθει λήθη των γεγονότων ως προς τους τρίτους, τους οποίους, άλλωστε, ουδόλως αφορά μία ιδιωτική διαφορά, η οποία δεν αποδείχθηκε ότι έλαβε ποτέ διαστάσεις δημόσιου χαρακτήρα με ανάλογες δημοσιεύσεις σε εφημερίδες σε σχέση με τα συγκεκριμένα περιστατικά, αλλά και ο ίδιος ο εκκαλών άσκησε τη σχετική αγωγή του μετά την παρέλευση χρονικού διαστήματος πλέον της 10ετίας από την προσβολή, με συνέπεια να έχει ατονήσει ο τυχόν δικαιολογητικός λόγος για την ανάγκη ανάρτησης σχετικού δημοσιεύματος στον τύπο. Ο ισχυρισμός του εκκαλούντος, τον οποίο προβάλλει με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου έφεσης, ότι εσφαλμένα απορρίφθηκε το σχετικό αίτημα από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, καθώς επί μήνες δημοσιεύονταν οι πλειστηριασμοί της ακίνητης περιουσίας του στον τοπικό έντυπο τύπο, εκθέτοντάς τον δημόσια, αλυσιτελώς προβάλλεται, καθόσον η προσβολή της προσωπικότητάς του εν προκειμένω έγκειται στις συγκεκριμένες αδικοπρακτικές συμπεριφορές που παραπάνω αναφέρονται και μόνον, αφού το μέρος της αγωγής που συνέχεται με τους πλειστηριασμούς απορρίφθηκε ως αόριστο.

Κατ' ακολουθίαν των παραπάνω, εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος έφεσης για έρευνα, πρέπει να απορριφθεί η έφεση στο σύνολό της και να επιβληθούν στον εκκαλούντα, ο οποίος ηττήθηκε στην έκκλητη δίκη, τα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, δεκτού γενομένου του σχετικού νόμιμου αιτήματος που υπέβαλε παραδεκτώς με τις προτάσεις του

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

(άρθρα 106, 176, 183, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα κατωτέρω στο διατακτικό. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 6 του ν. 3226/2004 η παροχή νομικής βοήθειας δεν επηρεάζει την υποχρέωση καταβολής των εξόδων που επιδικάστηκαν στον αντίδικο. Από το συνδυασμό της παραπάνω διάταξης με αυτές των άρθρων 1, 2, 4 και 9 του ίδιου νόμου, προκύπτει σαφώς ότι η παροχή νομικής βοήθειας δεν εμποδίζει το δικαστήριο, σε περίπτωση ήττας εκείνου που έλαβε τη νομική βοήθεια, να επιβάλει σε βάρος του τα δικαστικά έξοδα του αντιδίκου του, η είσπραξη, όμως, αυτών δεν μπορεί να επιδιωχθεί με αναγκαστική εκτέλεση πριν παύσουν να υπάρχουν οι προϋποθέσεις για την παροχή της νομικής βοήθειας και βεβαιωθεί τούτο με απόφαση του αρμόδιου δικαστή (ΑΠ 399/2020, ΑΠ 1403/2012).

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων την από 19/9/2022 (αρ. κατ. 191/2022) έφεση κατά της υπ' αριθμ. 26/2021 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (τακτικής διαδικασίας).

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την έφεση.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του εκκαλούντος τα δικαστικά έξοδα του εφεσιβλήτου, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει σε χίλια πεντακόσια (1.500) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε στη Ρόδο την 14^η Μαΐου 2024 και **δημοσιεύτηκε** σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, με παρούσα τη Γραμματέα, την 1^η Ιουλίου 2024.

Ο Πρόεδρος

Η Γραμματέας

Μαρία Κατέχη